

תת"ע 2013/12/13 - בר נוי שאול נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2013-12-13 מדינת ישראל נ' בר נוי שאול

בפני	כב' השופטת דורית בונדה
המבקש	בר נוי שאול
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

כנגד המבקש הוגש כתב אישום, בו יוחסה לו עבירה של נהיגה ברכב, אשר נאסר לשימוש בשל ליקויים אשר נתגלו בצמיגים ובתאורה, ביום 20.5.08 בשעה 8:10 ברח' משכית 32 בהרצליה.

המבקש טוען להתיישנות העבירה בעוד המשיבה טוענת כי אין ממש בטענתו.

הצדדים הגישו טענותיהם בכתב ובעת דיון אשר נתקיים לפני ביום 27.2.14, ניתנה הסכמת הצדדים כי טרם הכרעה יעיין בית המשפט בהליך קודם אשר התנהל ביחס לעבירה מושא כתב האישום, בפני כב' השופט בדימוס יצחק גרטי בהמ"ש 216-07-13 (להלן-"התיק הנוסף").

לאחר שעיינתי היטב בכלל טיעוני הצדדים בתיק זה ובתיק הנוסף ובכלל המסמכים שהוגשו במסגרתם, הגעתי למסקנה כי לא ניתן לקבל בקשת המבקש וכי דינה להידחות ואנמק;

סקירת הליכים קודמים:

קודם להגשת כתב האישום לתיק שלפני, הגיש המבקש לתיק הנוסף בקשה אשר הוכתרה על ידו "כבקשה לביטול קנס תעבורה מפאת התיישנות סעיף 230", בה עתר כי בית המשפט יקבע כי "לא ניתן למימוש דוח תעבורה (ברירת משפט) מפאת התיישנות".

המבקש טען, כי לאחר שקיבל את הודעת תשלום הקנס, הגיש "בקשה כפולה"- בקשה לביטול ההודעה ולחלופין בקשה להישפט למשטרת ישראל ואולם בקשתו לביטול הודעת הקנס נדחתה ע"י המשטרה מבלי שהיתה התייחסות לבקשתו החלופית להישפט.

לאחר יותר משנה מדחיית בקשתו נשלחה אליו הודעה שנייה לתשלום הקנס המקורי בסך 1,000 ₪ בתוספת 500 ₪. המבקש פנה אל משטרת ישראל וטען כי בבקשתו הראשונה מלבד בקשתו לביטול הודעת הקנס בקש גם בקשה

חלופית להישפט, אולם הושב כי לא ניתן להגיש צוותא חדא בקשה לביטול הודעת קנס עם בקשה להישפט. בין לבין הקנס הועבר לגביית המרכז לגביית קנסות.

למבקש, כעולה מהתיק הנוסף וכן מהתיק שלפני, טענות רבות מלוא הטנא, כנגד התנהלות המשטרה המתנהגת "ללא רצון להפנים את זכות האזרח מולם", כנגד המרכז לגביית קנסות "רשות שאינה מעוניינת ל"הגדיל ראש" ועוד כהנה וכהנה טענות.

על רקע טענותיו הרבות, פנה המבקש בהליכים שונים ומגוונים טרם ההליך שלפני ובכלל זה הגיש ערעור לבית המשפט השלום בתל-אביב ברע"ר 26377-12-12 כנגד המרכז לגביית קנסות (ערעור אשר נמחק ביום 16.12.12 ע"י כב' השופט משה סובל), הגיש עתירה מנהלית לבית המשפט המחוזי בתל-אביב בעת"מ 20480-12-12 (עתירה אשר נמחקה ביום 12.12.12 ע"י כב' השופט דר' קובי ורדי) ואף הגיש עתירה לבג"ץ בהליך 9129/12 כנגד המרכז לגביית קנסות ביחס להליכי הגבייה כנגדו (עתירה אשר נדחתה על הסף בפסק-דין של כב' השופטים ארבל, דנציגר ועמית).

המבקש טען, בין היתר, בתיק הנוסף וכן בתיק שלפני, כי משטרת ישראל שגתה כשלא דנה בבקשתו החלופית להישפט תוך שקבעה כי לא ניתן להגיש בקשה זו יחד עם הבקשה לביטול הודעת הקנס. עוד טען המבקש, כי לאחר שנדחתה בקשתו, הרי שבחודש אוגוסט 2008 נכתב בתשובת משטרת ישראל כי תשלח אליו הודעת קנס מחודשת ובה בקשה להישפט אולם בפועל זו נתקבלה ברשותו רק בחודש אוגוסט 2009, על אף שברשות המשטרה היתה כתובתו העדכנית והוא לא סירב לקבל דבר הדואר.

לאור כל אלה, בקש המבקש בתיק הנוסף, להכריז כי הודעת ברירת המשפט מיום 20.5.08 אינה תקפה ו"לא ניתן לממשה" וכן ביקש שלא "לקבל את סיפורי משטרת ישראל שלא ניתן לבקש בקשה כפולה, בקשת ביטול של הודעת ברירת משפט ולחלופין להישפט" ובנוסף עתר שלא "לקבל את סיפורי המרכז לגביית קנסות...".

לבקשתו בתיק הנוסף ובתיק שלפני צירף המבקש עותק מפנייתו הראשונה אל משטרת ישראל מיום 1.6.08 בה בקש כאמור לבטל את הדוח ו"היה ולא יבוטל מבקש להישפט". כתובת המבקש כמפורט בבקשתו הינה רח' פרוג 32/1 תל-אביב (הבקשה סומנה בתיק הנוסף ע"י המבקש ג'1 ו- ג'2). כמו כן צורפה תשובת משטרת ישראל מיום 6.8.08, בה הודע למבקש כי בקשתו לביטול הודעת תשלום הקנס נדחתה מאחר שלא נתקיימו עילות הביטול המפורטות בחוק ונרשם כי "בהמשך תשלח אליך הודעת תשלום קנס מחודשת ויצורף לה ספח בקשה להישפט, באמצעותו תוכל להודיע על רצונך להישפט בתוך 90 ימים מיום שתומצא לך ההודעה" (נספח ד' לבקשת המבקש בתיק הנוסף). המבקש צירף לבקשתו תכתובת רבה ועניפה בינו לבין משטרת ישראל בעניין הודעת הקנס שבענייניו, אשר נפרסה על פני תקופה.

אל התיק הנוסף הוגשה תגובת המשיבה והתנגדותה לבקשת המבקש.

כעולה מתגובת המשיבה על נספחיה, הרי שלאחר שנדחתה בקשת המבקש לביטול הודעת הקנס, נשלחו אל המבקש ביום 20.8.08 וביום 28.10.08 דו"ח מקורי בצירוף ספח בקשה להישפט לכתובת אותה מסר בבקשתו הראשונה (רח' פרוג) ואלו חזרו מהטעם "לא ידוע במען" - "עזב". משטרת ישראל לא הסתפקה במשלוח לכתובת אותה מסר המבקש,

איתרה את כתובתו העדכנית של המבקש ברח' חפציבה 44 בחיפה ושלחה גם לשם את הדו"ח והספח, אולם הפעם אלו חזרו מהטעם "לא נדרש". הודעה נוספת נשלחה בדואר רגיל.

חרף אלה לא הוגשה ע"י המבקש בקשה להישפט במועד הקבוע בסעיף 229 (א) לחסד"פ.

לטענת המשיבה, רק ביום 19.7.09 פנה המבקש למשטרת ישראל בבקשה נוספת, זאת בחלוף המועד לכך. בנסיבות אלה טענה המשיבה, כי בהתאם לסעיף 229 (ח) לחסד"פ, שעה שחלף המועד להגיש הבקשה להישפט ניתן היה לראות במבקש כמי שהורשע ונגזר עליו הקנס בהודעת תשלום הקנס עתרה אגב כל לדחיית בקשתו.

החלטת כב' השופט גרטי בתיק הנוסף:

ביום 11.7.13 ניתנה החלטת כב' השופט גרטי בטענות הצדדים בתיק הנוסף ובה נסקרו עיקרי טענות הצדדים ונקבעו המסקנות הבאות הרלבנטיות לעניינינו:

שעה שהדו"ח נמסר לידי המבקש ביום 20.5.08 הרי שהיתה למבקש האפשרות להודיע על רצונו להישפט עד ליום 7.4.09. פנייתו של המבקש מיום 1.6.08 לביטול הדו"ח או לחלופין להישפט לא היתה אפשרית ואינה מקובלת זאת מאחר ונימוקי ביטול דו"ח שונים מנימוקי בקשה להישפט והדיון בבקשות שונה.

כב' השופט גרטי אזכר בהחלטתו את טענות המשיבה לפיה לאחר דחיית בקשתו לביטול הודעת הקנס נשלח אל המבקש הדו"ח לכתובתו וחזר מהטעם לא נדרש.

ביחס לבקשת המבקש לביטול הקנס מפאת התיישנות קבע כב' השופט גרטי בסעיף 6 להחלטתו, כי **"הסמכות היחידה שיש לבית משפט זה, בנסיבות המקרה, הינה להיעתר לבקשה להאריך או לסרב לה, ואין לו הסמכות לבטל קנס תעבורה שהחלו בגבייתו במסגרת המרכז לגביית קנסות"**.

במכלול הנסיבות החליט כב' השופט גרטי להאריך למבקש המועד להישפט (אף שהוא לא עתר בתיק הנוסף בבקשה כאמור) זאת לאחר שבית המשפט סבר כי יש להתחשב בהגנה שהעלה המבקש בדו"ח.

הבקשה בתיק שלפני:

המבקש לא השיג על החלטת כב' השופט גרטי ביחס לאי קבלת טענת ההתיישנות ואף לא הגיש כל הליך ביחס לטענה בדבר התיישנות העונש לערכאה המוסמכת. בעקבות החלטת כב' השופט גרטי, הגישה המשיבה ביום 20.5.08 את כתב האישום לתיק שלפני.

בפתח דיון ההקראה אשר נתקיים לפני ביום 5.12.13 העלה המבקש טענה בדבר התיישנות העבירה.

בבקשתו ובעת הדיון שהתקיים לפני, לאחר שהתיר לצדדים להעלות עמדותיהם בכתב, חזר המבקש על טענותיו כפי שהועלו בתיק הנוסף וכן טען כי כיוון שחלפה שנה ממועד ביצוע העבירה לא ניתן היה להגיש את כתב אישום והפנה לתקנה 225 א' לתקנות סדר הדין הפלילי. כמו כן העלה המבקש טענה נוספת ביחס להתיישנות העונש וטען כי בחלוף

3 שנים התיישן גם העונש.

מנגד, הפנתה המשיבה להחלטה בתיק הנוסף, לכך כי בקשתו של המבקש לביטול הדו"ח סורבה ורק בחודש יולי 2013 הגיש בקשתו בה העלה את טענת התיישנות בתיק הנוסף, הפנתה להוראות סעיף 229 (ח2) לחסד"פ ובעת הדיון שנתקיים לפני הוסיפה כי טענת ההתיישנות כבר הועלתה בפני כב' השופט גרטי ונדונה.

דין:

בסעיף 225 א' (א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, קבע המחוקק את מועדי ההמצאה בעבירת קנס, כדלקמן: **"עברה שנה מיום ביצוע עבירת קנס, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו בענינה הזמנה לפי סעיף 222 או הודעת תשלום קנס לפי סעיף 228(ב)..."**

בסעיף 225(ב) לחוק נקבע, כי **"אין באמור בסעיף קטן (א) כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי סעיף 229, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף קטן (א)..."**

במקרה שלפנינו המבקש קיבל הדו"ח לידיו ביום 20.5.08 ובעקבותיו הגיש בקשה לביטולו או לחלופין בקשה להישפט.

אף שנדחתה בקשתו לביטול הדו"ח כבר ביום 6.8.08 ואף שהוסבר בכתובים למבקש ע"י משטרת ישראל כי לא ניתן להגיש צוותא חדא בקשה לביטול הדוח ובקשה להישפט (וראו גם החלטת כב' השופט גרטי המקבלת טענה זו וכן ראו את לשון החוק) הרי שהמבקש לא פנה בבקשה חדשה להישפט במועד הקבוע לכך בחוק.

בהתאם לסעיף 229 (א) לחוק, היה על המבקש לשלם את הודעת הקנס תוך 90 יום ממועד המצאתה זולת אם הודיע, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, בדרך שנקבעה בתקנות שיש ברצונו להישפט על העבירה.

למבקש כאמור נשלחה אל כתובתו הידועה וכן אל כתובתו שמסר במועד הדו"ח הודעת תשלום קנס מחודשת עם ספח בקשה להישפט ואולם דבר הדואר חזר **מטעמים שאינם נעוצים במשיבה** (המשיבה צרפה אסמכתאות התומכות בטענה זו).

בנסיבות אלה, טענת המבקש לא קיבל את הדו"ח המחודש ובו ספח הבקשה להישפט וכן טענתו כי במועד שכבר קיבל הדו"ח המחודש- חלפה למעלה משנה אינה יכולה להתקבל.

המבקש לא שילם הקנס במועד הקבוע בחוק ולאחר שחלפו המועדים להגשת בקשה להישפט, ניתן היה לראות בו בהתאם לסעיף 229 (ח2) לחוק, כמי שהורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס ובהתאם לסעיף 229 (ב) לחוק התווספה לקנס תוספת פיגור והקנס הועבר לגבייה במרכז לגביית קנסות.

המבקש אינו חולק על כך כי ידע כי בקשתו לביטול הדו"ח נדחתה ואינו טוען כי בהמשך לקבלת הבקשה הגיש, באופן עצמאי במהלך 90 הימים בקשה להישפט, אלא נתלה בבקשתו הראשונית בו כאמור העלה בקשות חלופיות לביטול הדוח או להישפט באופן פסול וכן נתלה בטענתו כי לאחר שסורבה בקשתו לביטול הדו"ח לא קיבל במועד דו"ח מחודש ובו ספח בקשה להישפט.

סוגיה דומה נדונה בתת (י-ם) 6600/07 **מדינת ישראל נ' גד גדעון** (מיום 25.7.07), שם קבע בית המשפט:

"ההבטחה כי תשלח הודעת קנס חדשה בצירוף הטופס אין בה בכדי לבטל את ההודעה הקודמת שניתנה למבקש כדין. הסעיף נועד למנוע מקרים שאדם יופתע על ידי קבלת דוח לאחר שנה ולכן יתקשה להתגונן. הסעיף לא נועד למקרים בהם ידע הנאשם על מה שהואשם בו... במקרה שלפנינו אין ספק לגבי מודעותו של הנאשם לקיום הקנס. ומשלא קבל את ההודעה בצירוף הטופס המבוקש היה עליו לברר מדוע לא קבל, ובכל מקרה היה עליו להגיש בקשה להישפט על פי המועדים הקבועים בחוק".

בית המשפט בעניין גד גדעון הפנה לפסיקת בית המשפט העליון בסוגיית ההתיישנות בע"פ 6629/98 **הלר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו (4) 346 (13.5.02) שם כב' השופט מצא דחה את טענת התיישנות וקבע:

"מקובלת עליי קביעת השופט המלומד כי סעיף 239א לחוק אינו כולל "הוראה אחרת" (במובן סעיף 9 לחוק) לעניין התיישנות של העבירות שפורטו בו. משמע, כי דין התיישנות של העבירות המפורטות בסעיף הוא כקבוע בסעיף 9 לחוק, וכי גם על עבירות אלו ניתן להגיש כתב-אישום (או להמציא הזמנה למשפט לפי תקנה 38 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974) בגדר תקופת ההתיישנות הקבועה לכל אחת מהעבירות בסעיף 9 לחוק. הוראת סעיף 239א אך מסייגת אפשרות זאת בקביעת תנאי שבתוך שנה מיום ביצוע העבירה הוזמן מבצע העבירה לחקירה, או נשלחה אליו הודעה על ביצוע העבירה. על תכליתו של התנאי האמור עמד השופט אור בדנ"פ 9263/99 **מדינת ישראל נ' בקשי (להלן - פרשת בקשי [3]), בעמ' 572:**

"מטרתו של תנאי זה, כך נראה, היא, שהחשוד לא יופתע על-ידי קבלת דוח כעבור למעלה משנה מיום ביצוע העבירה. קיים חשש שבמקרה כזה לא ידע במה המדובר ויקשה עליו להתגונן. כדי שהדבר לא יקרה, דורש התנאי שתשומת-לבו של החשוד תוסב לכך שמיחוסת לו העבירה תוך שנה מיום שזו נעברה. הדבר יכול להיעשות אם על-ידי כך שיוזמן לחקירה ואם על-ידי כך שתימסר לו הודעה על ביצוע העבירה. גם במקרה כזה אין הכרח שתתקיים חקירה, אפילו לא של החשוד. די בכך שיודע לחשוד על העבירה המיוחסת לו".

במקרה שלפנינו אין ספק ולא יכול להיות ספק, כי המבקש ידע על קיומו של הדו"ח בעניינו, על כך אף מלמדת אף התכתובת הענפה אותה ניהל עם משטרת ישראל.

המבקש לא פעל באופן עצמאי להגשת הבקשה להישפט במועד, זאת אף שידע כי בקשתו לביטול הודעת הקנס-נדחתה.

אף לא ניתן לאמר כי המבקש הופתע מעצם הגשת כתב האישום בעניינו, בעקבות הליך אותו נקט בתיק הנוסף (וראו ביחס לטענת התיישנות שהועלתה לאחר שהוארך המועד להישפט ונדחתה תתע 2477-05-11 **מדינת ישראל נ' סילביה וינריב**).

כאמור, אף נוהלו כנגד המבקש הליכי גבייה, כנגדם פעל המבקש במקביל בהליכים שונים ובעתירות שונות אותן הגיש ללא הצלחה.

נראה כי המבקש אף לא שם ליבו להוראת סעיף 225(ב) לחוק, בה נקבע, כי: **"אין באמור בסעיף קטן (א) כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי סעיף 229, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף קטן (א)".**

בעת הדיון שלפני העלה המבקש טענה בדבר התיישנות העונש, בשונה מהתיישנות העבירה. המבקש נתפס לכלל טעות וסבר כי המועד להתיישנות העונש הינו 3 שנים, בעוד המועד להתיישנות הינו 10 שנים וראו בעניין הפ (י-ם) 511/05 **מוסא עיסא סלאמה נ' מדינת ישראל** (11.5.05).

טענה להתיישנות העונש אינה מצויה בסמכותי ומשכך איני נדרשת לה ואולם ראוי להפנות המבקש בעניין זה לבג"ץ 1618/97 **סצ'י נ' עירית תל-אביב-יפו**, פ"ד נב(2) 542, 548, שם כב' השופט מצא התייחס להצגת דרישה חוזרת לתשלום קנס שהוטל בדוח חניה וקבע, כי: **"הצגת דרישה חוזרת לתשלום קנס שהוטל בדוח חניה מהווה המשך ביצוע העונש כמשמעותו בסעיף 10 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, נקיטת מהלך כזה, לפני חלוף לתקופת ההתיישנות, מחזירה את מרוץ ההתיישנות לנקודת ההתחלה, ומניין התקופה מתחיל מראשיתו..."**.

במכלול נסיבות אלה ובהמשך להחלטת כב' השופט גרטי בתיק הנוסף, לא מצאתי לקבל את בקשת המבקש ביחס להתיישנות העבירה והיא נדחתה.

שקלתי האם להורות על חיוב המבקש בהוצאות ואולם לפני משורת הדין ובהיות המבקש בלתי מיוצג לא אעשה כן, אף שהיה מקום.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"א אדר ב תשע"ד, 13 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.